

Joels Bog og den laodikeiske syvendedagsadventistkirke – Nummer fireogtredive

Jeff Pippenger
2026-01-27

Nummer fireogtredive

For at der kan være en røst i ørkenen, må der være en ørken. I juli 2023 begyndte en røst at lyde, som identificerede, at Løven af Judas stamme da var ved at forsegle åbenbaringen af sig selv op, således som den er fremstillet i kapitel et i Johannes' Åbenbaring. Skuffelsen på sabbatten den 18. juli 2020 indledte de tre og en halv dag i Åbenbaringen elleve, som endte på sabbatten den 30. december 2023. På den sabbat talte Future for America offentligt på et Zoom-møde for første gang siden juli 2020.

Fra dette tidspunkt af er Jesu Kristi Åbenbaring gradvist blevet åbnet. Det begyndte med en åbenbaring af ordet »sandhed«, som dernæst blev set at repræsentere en ramme af tre trin, skitseret ved det hebraiske alfabets første, trettende og toogtyvende bogstav, som, når de bringes sammen, danner ordet »sandhed«. De tre trin, som var repræsenteret i rammen af ordet »sandhed«, var en gammel sandhed, anbragt i en ny sammenhæng.

I årevis har vi vist, at forgårdens, det hellige steds og det Allerhelligstes tre trin svarede til Helligåndens tre gerninger, idet Han overbeviser om synd i forgården, åbenbarer retfærdighed i det hellige sted og dømmer i det Allerhelligste. Vi har påvist, at disse tre trin kommer til udtryk overalt i Guds Ord, men alle disse forståelser blev forstørret inden for rammen af „sandhed“ fra og med 2023. At tage en gammel sandhed og placere den i en ny sandhedsramme er det, Kristus gør, idet Han gradvist åbner sit Ord ved at bryde seglene. „Ørkenen“, som ophørte i 2023, repræsenterer en profetisk „endetid“, når en profeti åbnes ved at seglene brydes. Denne profeti er Jesu Kristi åbenbaring, som er „Sandheden“.

„På Frelserens tid havde jøderne i en sådan grad dækket sandhedens dyrebare juveler til med traditionens og fablens skrammel, at det var umuligt at skelne det sande fra det falske. Frelseren kom for at rydde overtroens og længe nærede vildfarelsers skrammel bort og sætte Guds ords juveler ind i sandhedens ramme. Hvad ville Frelseren gøre, hvis han nu kom til os, sådan som han kom til jøderne? Han måtte udføre et lignende arbejde med at rydde traditionens og ceremoniens skrammel bort. Jøderne blev stærkt foruroligede, da han udførte dette arbejde. De havde mistet den oprindelige sandhed om Gud af syne, men Kristus bragte den igen til syne. Det er vor opgave at frigøre Guds dyrebare sandheder fra overtro og vildfarelse. Hvilket arbejde er os ikke betroet i evangeliet!” Review and Herald, 4. juni 1889.

Det „er vort værk at frigøre Guds dyrebare sandheder fra overtro og vildfarelse“ og „indsætte Guds Ords juveler i sandhedens ramme“. I 2023 åbnede Herren sandhedens ramme i den struktur, som er fremstillet ved ordet „sandhed“. Den ramme bringer Guds „oprindelige“ sandheder til syne.

Fejltagelsens støv og affald har begravet sandhedens kostbare juveler, men Herrens arbejdere kan afdække disse skatte, så tusinder vil betragte dem med fryd og ærefrygt. Guds engle vil være ved den ydmyge arbejders side og skænke nåde og guddommelig oplysning, og tusinder vil blive ledt til at bede med David: »Oplad mine øjne, at jeg må skue de underfulde ting i din lov.« Sandheder, som i tidsaldre har været usete og upågtede, vil stråle frem fra de oplyste sider i Guds hellige ord. De menigheder, som almindeligvis har hørt, forkastet og nedtrådt sandheden, vil handle endnu mere ugadeligt; men »de vise«, de, som er oprigtige, vil forstå. Bogen er åben, og Guds ord når hjertet hos dem, som ønsker at kende hans vilje. Ved det høje råb fra engelen fra himlen, som slutter sig til den tredje engel, vil tusinder vågne af den dvale, som i tidsaldre har holdt verden fast, og de vil se sandhedens skønhed og værdi.« Review and Herald, 15. december 1885.

„Herrens arbejdere“, som er „de vise“, og „som er oprigtige“, „skal forstå“ og vil „afdække“ „skatte, så tusinder vil skue dem med fryd og ærefrygt.“ Ulykkeligvis for det laodikeiske adventisme er det ikke de, der vågner af deres sløvhed ved den tredje engels høje råb, for det er søndagsloven, og det er alt for sent for adventismen at vågne. Arbejderne i den ellefte time vågner af deres „sløvhed“ „ved den høje røst fra den engel, som slutter sig til den tredje engel“ ved den snart kommende søndagslov. Siden 2024 har „sandheder, som i tidsaldre har været usete og upågtede,“ strålet „frem fra de oplyste sider i Guds hellige ord.“

I Esajas 22:22 gives en nøgle til Eljakim, og i Matthæus 16 gives nøglerne til Riget til Peter.

Og nøglen til Davids hus vil jeg lægge på hans skulder; så skal han åbne, og ingen skal lukke; og han skal lukke, og ingen skal åbne. Esajas 22,22.

„Nøglen“ gives til Filadelfia, for det er det eneste andet sted i Skrifterne, hvor nøglen til at åbne og lukke omtales.

Og skriv til engelen for menigheden i Filadelfia: Dette siger han, som er hellig, han, som er sanddru, han, som har Davids nøgle, han, som åbner, så ingen lukker til, og lukker til, så ingen åbner: Jeg kender dine gerninger. Se, jeg har stillet en åben dør foran dig, og ingen kan lukke den til; for du har kun liden kraft og har holdt fast ved mit ord og har ikke fornægtet mit navn. Åbenbaringen 3:7, 8.

Ved den sidste samtale med de ordkløvende jøder rejste Kristus et spørgsmål, som jøderne ikke kunne besvare.

Mens farisæerne var forsamlede, spurgte Jesus dem og sagde: Hvad mener I om Kristus? hvis søn er han? De siger til ham: Davids Søn. Han siger til dem: Hvorledes kan da David i Ånden kalde ham Herre og sige: Herren sagde til min Herre: Sæt dig ved min højre hånd, indtil jeg lægger dine fjender som en skammel for dine fødder? Hvis da David kalder ham Herre, hvorledes er han da hans søn?

Og ingen kunne svare ham et ord; heller ikke vovede nogen fra den dag af at stille ham flere spørgsmål. Matthæus 22,41–46.

Jøderne var ude af stand til at forstå det profetiske forhold mellem David og Kristus, for de manglede de profetiske nøgler til at forstå det bibelske sprog, linje på linje. Kristus afsluttede sin samhandling med jøderne ved at påpege, at deres blindhed beroede på deres manglende evne til ret at udlægge sandhedens ord. Han havde gjort det klart, at hvis man forstod Moses, ville man forstå Kristus, men de forstod ikke de Skrifter, som de hævdede at opretholde og forsvare.

„nøglen“ til „Davids hus“ blev givet til milleritterne, som var Filadelfia-menigheden. „Nøglen“ var en reformatorisk bevægelse, som blev fremstillet ved åbne og lukkede døre. Fra 1798 til 1863 gik milleritterbevægelsen fra Filadelfias erfaring til Laodikeas erfaring, samtidig med at den gik fra en bevægelse til en menighed. En dør blev åbnet, og en dør blev lukket den 19. april 1844, ligesom en dør blev åbnet, og en dør blev lukket den 22. oktober 1844, ligesom en dør blev åbnet, og en dør blev lukket i 1863.

Eljakim havde en nøgle, men Peter fik «nøgler». Nøglen i ental var den lukkede dør i 1844.

"Helligdommens emne var nøglen, som oplåste mysteriet omkring skuffelsen i 1844. Det åbnede for synet et fuldstændigt system af sandhed, sammenhængende og harmonisk, og viste, at Guds hånd havde ledet den store adventbevægelse, samtidig med at det åbenbarede den nuværende pligt, idet det bragte Hans folks stilling og gerning for lyset." The Great Controversy, 423.

Helligdommens emne var nøglen, som oplukkede den lukkede dør i 1844, men Peter fik også Himmerigets nøgler.

Og Jesus svarede og sagde til ham: Salig er du, Simon Barjona; thi kød og blod har ikke åbenbaret dig det, men min Fader, som er i himlene. Og jeg siger dig også, at du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min kirke, og dødsrigets porte skal ikke få magt over den. Og jeg vil give dig Himmeriges nøgler; og hvad du binder på jorden, skal være bundet i himlene, og hvad du løser på jorden, skal være løst i himlene. Matthæus 16:17–19.

Linje på linje gives Filadelfia, den sidste pagts brud, som repræsenteret ved Peter, nøglen til Davids hus såvel som nøglerne til Himmeriget. Nøglen til Davids hus er det sidste emne, Jesus havde med farisæerne at gøre.

Mens farisæerne var forsamlet, spurgte Jesus dem og sagde: Hvad mener I om Kristus? Hvis søn er han? De svarede ham: Davids Søn. Han sagde til dem: Hvorledes kan da David i Ånden kalde ham Herre, når han siger: Herren sagde til min Herre: Sæt dig ved min højre hånd, indtil jeg får lagt dine fjender som en skammel for dine fødder? Når nu David kalder ham Herre, hvorledes er han da hans søn?

Og ingen kunne svare ham et ord, og heller ikke vovede nogen fra den dag af at stille ham flere spørgsmål. Matthæus 22:41–46.

Emnet om David og hans Herre er netop det sted, hvor Peter begynder på Pinsedagen i salen ovenpå ved den tredje time. Det emne, som lukkede døren for samspillet mellem farisæerne og Kristus, er den nøgle, Peter brugte til at åbne døren til salen ovenpå på Pinsedagen.

For David er ikke selv steget op til himlene; men han siger selv: Herren sagde til min Herre: Sæt dig ved min højre hånd, indtil jeg gør dine fjender til din fodskammel. Derfor skal hele Israels hus vide forvisset, at Gud har gjort den samme Jesus, som I korsfæstede, både til Herre og til Kristus.

Da de nu hørte dette, blev de ramt i deres hjerte og sagde til Peter og de øvrige apostle: Mænd og brødre, hvad skal vi gøre?

Da sagde Peter til dem: Omvend jer, og lad enhver af jer blive døbt i Jesu Kristi navn til syndernes forladelse, så skal I få Helligåndens gave. For løftet tilhører jer og jeres børn og alle dem, som er langt borte, så mange som Herren vor Gud vil kalde. Og med mange andre ord vidnede og formanede han dem og sagde: Lad jer frelse fra denne forventede slægt. Da blev de, som med glæde tog imod hans ord, døbt; og samme dag blev der lagt omtrent tre tusinde sjæle til dem. ApG 2,34–41.

Peter havde nøglerne til at binde eller løse, og når han gjorde det, var himlen enig i Peters handling. Peter repræsenterer Guddommen og menneskeligheden, som arbejder sammen om at bryde seglene på sandhederne i Guds Ord. Når disse sandheder bliver afseglede, fremstilles de som kundskab.

Nogle til kundskab var på Kristi tid blevet taget bort af dem, som burde have haft den for at åbne visdommens skatkammer i Det Gamle Testaments Skrifter. Rabbinere og lærere havde i praksis lukket Himmeriget for de fattige og de lidende og efterladt dem til at gå fortabt. I sine taler fremførte Kristus ikke mange ting for dem på én gang, for at Han ikke skulle bringe deres sind i forvirring. Han gjorde hvert punkt klart og tydeligt. Han foragtede ikke gentagelsen af gamle og velkendte sandheder i profetierne, når de kunne tjene Hans hensigt med at indprente forestillinger.

"Kristus var ophavsmanden til alle sandhedens gamle ædelstene. Gennem fjendens værk var disse sandheder blevet fortrængt. De var blevet løsrevet fra deres rette plads og indsat i vildfarelsens ramme. Kristi gerning var at bringe de kostbare ædelstene til rette og fæstne dem i sandhedens ramme. De sandhedens principper, som Han selv havde givet for at velsigne verden, var gennem Satans virksomhed blevet begravet og syntes tilsyneladende at være uddøde. Kristus frelste dem fra vildfarelsens murbrokker, gav dem en ny, livskraftig kraft og befalede dem at skinne som kostbare juveler og stå fast til evig tid."

„Kristus selv kunne benytte enhver af disse gamle sandheder uden at låne den mindste smule, for Han havde selv frembragt dem alle. Han havde indgydt dem i hver generations sind og tanker, og da Han kom til vor verden, omordnede og levendegjorde Han de sandheder, som var blevet døde, og gjorde dem mere virkningsfulde til gavn for kommende generationer. Det var Jesus Kristus, som havde magten til at redde sandhederne ud af skidt og på ny give dem til verden med mere end deres oprindelige friskhed og kraft.“ Manuscript Releases, bind 13, 240, 241.

Peters nøgler var at binde og at løse, og Peter repræsenterer den sidste kristne brud, som er de hundrede og fireogfyrre tusinde. Peters budskab om at binde, repræsenteret i de hundrede og fireogfyrre tusindes vidnesbyrd, er beseglingen. Peters budskab om at løse i de hundrede og

fireogfyrre tusindes vidnesbyrd er islams tredje ve.

”Derpå så jeg den tredje engel. Min ledsagende engel sagde: ’Frygtindgydende er hans værk. Forfærdende er hans mission. Han er den engel, som skal udskille hveden fra ukrudtet og besegle, eller binde, hveden til den himmelske lade. Disse ting bør optage hele sindet, hele opmærksomheden.” Early Writings, 119.

Hveden, som bindes, fremstilles ved pinsefestens førstegrødeoffer af hvede, der som et svingoffer ville repræsentere opløftelsen af fanen for de hundrede og fireogfyrre tusind. Beseglingen af Guds folk er Peters indre budskab, som finder sted under islams historie i det tredje ve, der gradvist slippes løs fra og med 11. september og fremad.

Og derefter så jeg fire engle stå på jordens fire hjørner og holde jordens fire vinde tilbage, for at vinden ikke skulle blæse over jorden, ej heller over havet, ej heller over noget træ. Og jeg så en anden engel stige op fra øst med den levende Guds segl; og han råbte med høj røst til de fire engle, hvem det var givet at skade jorden og havet, og sagde: Skad ikke jorden, ej heller havet, ej heller træerne, før vi har beseglet vor Guds tjenere på deres pander. Åbenbaringen 7:1–3.

De fire vinde, som holdes tilbage under beseglingen af Guds folk, blev sluppet løs den 11. september, og derpå holdt tilbage af George Bush den yngre. Peters ydre budskab er islam, og løsningen og tilbageholdelsen af islam er det ydre budskab, som løber gennem beseglingstiden. Peters menneskelighed er forbundet med guddommeligheden, for de nøgler, der blev givet ham, repræsenterer overensstemmelse mellem himmel og jord.

Vi vil fortsætte denne undersøgelse i den næste artikel.

Den ondes mørke omslutter dem, der forsømmer at bede. Fjendens hviskede fristelser lokker dem til synd; og det er alt sammen, fordi de ikke gør brug af de privilegier, Gud har givet dem i bønnens guddommelige ordning. Hvorfor skulle Guds sønner og døtre være tilbageholdende med at bede, når bøn er nøglen i troens hånd til at åbne himlens forrådskammer, hvor den Almægtiges grænseløse ressourcer er opbevaret? Uden uophørlig bøn og årvågent vågen vil vi være i fare for at blive skødesløse og for at afvige fra den rette vej. Modstanderen søger bestandig at spærre vejen til nådestolen, for at vi ikke ved inderlig bøn og tro skal opnå nåde og kraft til at modstå fristelsen.

Der er visse betingelser, hvorunder vi kan forvente, at Gud vil høre og besvare vore bønner. En af de første blandt disse er, at vi føler vort behov for hjælp fra Ham. Han har lovet: „Jeg vil udgyde vand over den tørstige og strømme over det tørre land.“ Esajas 44:3. De, som hungrer og tørster efter retfærdighed, som længes efter Gud, kan være forvissede om, at de skal mættes. Hjertet må være åbent for Åndens indflydelse, ellers kan Guds velsignelse ikke modtages.

„Vort store behov er i sig selv et argument og taler mest veltalende til vor fordel. Men Herren må søges, for at Han kan gøre disse ting for os. Han siger: ‘Bed, og der skal gives jer.’ Og: ‘Han, som ikke sparede sin egen Søn, men gav Ham hen for os alle, hvorledes skulle Han ikke også med Ham skænke os alle ting?’ Mattæus 7:7; Romerne 8:32.

„Hvis vi nærer uretfærdighed i vore hjerter, hvis vi holder fast ved nogen kendt synd, vil Herren ikke høre os; men den bodfærdige, sønderknuste sjæls bøn bliver altid antaget. Når alt kendt urigtigt er bragt i orden, kan vi tro, at Gud vil besvare vore bønner. Vor egen fortjeneste vil aldrig anbefale os til Guds gunst; det er Jesu værdighed, som vil frelse os, hans blod, som vil rense os; dog har vi en gerning at udføre ved at opfylde betingelserne for antagelse.

„Et andet element i sejrrig bøn er tro. ‘Den, som kommer til Gud, må tro, at han er til, og at han lønner dem, som alvorligt søger ham.’ Hebræerne 11,6. Jesus sagde til sine disciple: ‘Alt, hvad I beder om og ønsker, når I beder, så tro, at I modtager det, og I skal få det.’ Markus 11,24. Tager vi ham på hans ord?“ Vejen til Kristus, 94–96.

»Her er en lære for unge mænd, som bekender sig til at være Guds tjenere, bærere af Hans budskab, og som er ophøjede i deres egen vurdering. De kan ikke påvise noget bemærkelsesværdigt i deres erfaring, sådan som Elias kunne, og alligevel føler de sig hævet over at udføre pligter, som for dem synes ringe. De vil ikke stige ned fra deres præstelige værdighed for at udføre nødvendig tjeneste, af frygt for, at de derved vil gøre en tjeners arbejde. Alle sådanne bør lære af Elias’ eksempel. Hans ord lukkede himlens skatte, duggen og regnen, bort fra jorden i tre år. Hans ord alene var nøglen til at åbne himlen og bringe regnskyl. Han blev æret af Gud, da han frembar sin enkle bøn i kongens og Israels tusinders nærvær, som svar på hvilken ild fór ned fra himlen og antændte ilden på offeralteret. Hans hånd fuldbyrdede Guds dom ved at dræbe otte hundrede og halvtreds Ba’als præster; og dog, efter dagens udmattende møje og mest strålende triumf, var han, som kunne frembringe skyer og regn og ild fra himlen, villig til at udføre en ringe tjeners gerning og løbe foran Akabs vogn i mørket og i vind og regn for at tjene den hersker, som han ikke havde frygtet at irettesætte åbent for hans synder og forbrydelser. Kongen kørte inden for portene. Elias svøbte sig i sin kappe og lagde sig på den nøgne jord.« Testimonies, bind 3, s. 287.